

Sygn. akt III K 76/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w III -cim Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Tomasz Olszewski (sędzia sprawozdawca)

Sędzia SO Magdalena Zapała – Nowak

Ławnicy Jarosław Rudnicki, Krzysztof Żyto, Włodzimierz Górczak

Protokolant starszy sekretarz sądowy Bożena Wolfram

w obecności Prokuratora Wojciecha Misiaka

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 11 września 2018 roku

sprawy

A. P.

syna C. i L. z domu K.

urodzonego (...) w R.

o s k a r ż o n e g o o t o , ż e :

w dniu 19 lutego 2018 r. w miejscowości C., gmina G., powiat (...), w domu położonym przy ulicy (...), działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia swojej byłej żony K. P., ugodził K. P. nożem kuchennym w klatkę piersiową a następnie kontynuował zadawanie jej ciosów w klatkę piersiową rękojeścią noża, nie zważając na to, że w wyniku obrony podjętej przez pokrzywdzoną nóż złamał się przy rękojeści, po czym przewrócił K. P. na podłogę i dusił ją rękoma za szyję oraz uderzał jej głową o podłogę, w wyniku czego K. P. doznała obrażeń w postaci: rany klutej klatki piersiowej po stronie prawej, drążącej do jamy opłucnej ze zranieniem opłucnej płucnej i krwawieniem do jamy opłucnej, stłuczenia klatki piersiowej oraz rany ciętej palca II ręki prawej, co wywołało u niej naruszenie czynności narządu ciała na okres czasu powyżej dni 7, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjętą przez pokrzywdzoną obronę po zadaniu jej ciosu nożem, ucieczkę pokrzywdzonej z domu, przy wykorzystaniu nieuwagi A. P. oraz udzieloną przez sąsiadów pomoc pokrzywdzonej tj. o przestępstwo określone w **art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w związku z art. 157 § 1 kk i art. 11 § 2 kk**

o r z e k a

1. **A. P.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję **art.13 § 1 kk w związku z 148 § 1 kk zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk** i za to na podstawie art.14 § 1 kk w związku z art.148 § 1 kk i art.11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 12 (dwanaście) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art.46 § 1 kk orzeka od **A. P.** na rzecz **K. P.** kwotę 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku przestępstwa popełnionego przez oskarżonego;
3. na podstawie art.63 § 1 kk zalicza **A. P.** na poczet kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 19 lutego 2018r. od godziny 15:00 do dnia 21 maja 2018r. do godziny 13:20;

4. na podstawie art.44 § 2 kk i art.230 § 2 kpk orzeka:

a) przepadek i zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci ostrza i rękojeści noża kuchennego szczegółowo opisanych w księdze depozytów pod poz. (...),

b) zwrot K. P. dowodów rzeczowych w postaci bluzki damskiej i skarpet damskich szczegółowo opisanych w księdze depozytów pod poz. (...);

5. zwalnia A. P. od kosztów sądowych ustalając, że poniesie je Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 76\18

UZASADNIENIE

Wymiar kar.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 września 2018r. A. P. został uznany za winnego czynu wyczerpującego dyspozycję art.13 § 1 kk w zbiegu z art.148 § 1 kk i art.157 § 1 kk i w związku z art.11 § 2 kk.

Sąd uznał, że oskarżony godząc nożem swą żonę w klatkę piersiową, a następnie dusząc ją i uderzając głową o podłogę, działając z zamiarem kierunkowym pozbawienia jej życia, zmierzał bezpośrednio do osiągnięcia założonego celu, który jednak nie nastąpił wyłącznie z tej przyczyny, że pokrzywdzonej udało się zbiec z miejsca zbrodni.

Czyn, który został przypisany A. P. zasługuje na wyjątkowe potępienie. Jako okoliczności obciążające Sąd uznał:

- działanie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym; oskarżony podczas zdarzenia kilkakrotnie zwerbalizował swój zamiar, grożąc pokrzywdzonej pozbawieniem życia;

- popełnienie przypisanego mu czynu bez żadnej, choćby błażej przyczyny, bez najmniejszego, racjonalnego powodu;

- szczególną determinację, jaką wykazał zmierzając do osiągnięcia obranego celu; A. P. nie tylko godził pokrzywdzoną nożem w miejsce uznane za niewrażliwe z punktu widzenia funkcji życiowych, ale w dalszym przebiegu zdarzenia dusił, a następnie – gonił K. P., kiedy ta salwowała się ucieczką na podwórko; zadawał ciosy rękojeścią nawet wtedy, gdy ostrze noża utkwilo w ciele jego ofiary, co – w przekonaniu Sądu – dowodzi zamiaru kontynuowania agresji zmierzającej bezpośrednio do pozbawienia życia pokrzywdzonej;

- uprzednią karalność oskarżonego; A. P. był w przeszłości karany, odbywał karę pozbawienia wolności, zaś przypisanego mu czynu dopuścił się w krótkim okresie po opuszczeniu zakładu karnego;

- fakt, że jest on sprawcą karanym w przeszłości za przestępstwa z użyciem przemocy, w których pokrzywdzoną była jego była żona;

- zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przypisanego mu czynu, a w szczególności tchórzliwą ucieczkę z miejsca zdarzenia, ukrycie się i spektakularną, choć zmierzającą wyłącznie do wywołania u osób trzecich nieuzasadnionego uczucia współczucia, próbę pozbawienia się życia, będącą wyrazem jego egocentryzmu.

Suma powołanych okoliczności dowodzi bezspornie, że A. P. jest osobą głęboko zdemoralizowaną, wobec której podejmowane wcześniej formy represji karnej (z krótkoterminową karą pozbawienia wolności włącznie) nie przyniosły zakładanych rezultatów. Jednocześnie fakt uzależnienia oskarżonego od alkoholu, który niewątpliwie miał wpływ na stronę woluntatywną przypisanego mu przestępstwa, nie może stanowić okoliczności łagodzącej, która w sposób istotny powinna mieć wpływ na łagodniejszą postać reakcji karnoprawnej; oskarżony był i jest świadom choroby alkoholowej, na którą cierpi, a mimo to nie podejmował żadnych działań, które dowodziłyby chęci poprawy swego zachowania wobec najbliższych członków rodziny.

Jedyną okolicznością, która działała łagodząco przy ustalaniu wysokości orzeczonej kary był fakt, że bezprawne działania oskarżonego zatrzymały się w stadialnej fazie usiłowania i zamiar sprawcy nie został finalnie osiągnięty.

Reasumując, Sąd Okręgowy formułując rozstrzygnięcie w zakresie kary starał się uwzględnić nie tylko wysoki stopień zawinienia ale również ponadprzeciętny stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego A. P. uznawszy, że kara dwunastu lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną z punktu widzenia zasad określonych w art.53 kk.

ZARZĄDZENIE

(...)